

komme herover. Men Grunden, hvorfor man mener at burde følge Regeringen paa dette Punkt, er dels det mislige i at opretholde en Foranstaltning, som ikke andre opretholde, og dels ogsaa det unyttige deri; thi naar vore Nabolande, Sverige-Norge, ikke have en saadan Observationskarantæne, saa blive vi ikke garanterede ved at beholde dette Middel, idet Folk kunne tage med Dampskib til Malmø eller en anden nærliggende svensk Havn, og saa kan man to Timer efter have dem i Kjøbenhavn. Dertil kommer ogsaa, at man for Landgrænsens Vedkommende ikke kan etablere noget lignende. Det er en Sætning, der vistnok er anerkendt alle Vegne, at en Landkarantæne er det umuligt at opretholde, og uagtet vi jo have en Mængde Søhavne og Trafikken til Søs spiller en stor Rolle, f. Eks. for Kjøbenhavns Vedkommende maaske den største Rolle, har jo, især for Jyllands Vedkommende, ogsaa Trafikken over Landgrænsen en meget stor Betydning, men hvad Landgrænsen angaar kan man ikke komme videre, og er jo efter den bestaaende Lovgivning heller ikke kommen videre, end at man ved et Eftersyn kan tilbageholde Personer, der lide af mistænkelige Symptomer, i øvrigt kan man ikke holde andre tilbage. I dette Punkt have vi altsaa akcepteret Regeringens Forslag.

De Ændringsforslag, vi have stillet, ere, som De ville se, ikke mange og ikke betydelige. Det maa nemlig bemærkes, hvad jeg nærmere skal komme til, at flere af dem kun ere Gentagelser, kun gaa ud paa at overføre de Ændringer, man maatte vedtage med Hensyn til Kolera, paa de tilsvarende Paragraffer i Pestkapitlet.

Ændringsforslag Nr. 1 er i Overensstemmelse med Deklarationerne, idet begge Deklorationer tilraade at forbyde Mandskabet at gaa i Land i det Tidsrum, i hvilket det skal være Eftersyn underkastet, hvilket atter er omtrent det samme Tidsrum, hvori man tidligere havde Observationskarantæne, nemlig saa lang Tid, som man kan antage, at Sygdommens Inkubationsstadium varer, hvilket for Koleraens Vedkommende kun er temmelig kort Tid. Vi have ment, at det var rigtigt udtrykkelig at optage denne Bestemmelse; det er maaske Lovforslagets Mening, at man skulde kunne træffe denne Forholdsregel, idet det jo indeholder en udtrykkelig Bestemmelse om, at Passagerer kunne gaa i Land, straks, naar der ikke har været Sygdom om Bord, medens det derimod ikke har sagt noget lignende med Hensyn

til Folkene, men i alt Fald forekommer det os, at man hellere maatte sige det direkte og rent ud, og Bestemmelsen tilraades, som sagt, af Deklarationerne. Den er vist ogsaa i sig selv ret hensigtsmæssig. Det bliver nemlig vore egne Sundhedsautoriteter, der komme til at bedømme, om det er nødvendigt i Skibstjenestens Interesse, at tillade Mandskabet at gaa i Land og det staa altsaa i vor Magt at forhindre det, naar man finder, at der ikke er nogen videre Grund dertil. Skibstjenesten i Land vil vistnok undtagelsesvis gaa videre, end til hvad der udkræves for at deltage i Skibets Losning og Ladning, hvilket altsaa kun vil sige dette, at Folkene gaa i Land i Havnen og staa paa den anden Side Bolværket, men ikke gaa op i Byen. For saa vidt der maatte være Tale om at skaffe Fornødenheder til Skibet, kan man afværge, at Mandskabet gaar i Land, hvis man af en eller anden Grund finder dette uheldigt, ved at sige: Det behøves ikke, vi skulle nok sørge for, at de Ting blive sendte ud til eder. — Ændringsforslag Nr. 2, som er stillet efter Opfordring af Justitsministeren, gaar kun ud paa at overføre her paa dette Lovforslag en lignende Regel som den, vi have i den nu gældende Karantænelov, og som i sig selv er ganske naturlig, nemlig den, at naar det er Krigsskibe, der komme til Landet, bortfalder det ellers fra vor Side, ved Ankomsten anstillede Lægeeftersyn, man afkræver kun Skibets Læge en Erklæring, og ifølge denne Erklæring behandler man saa Skibet. Det er jo indlysende, at ved at faa hans Erklæring om, hvorvidt der har været mistænkelige Tilfælde om Bord under Rejsen eller i den sidste Tid, faar man en meget mere betryggende Besked end den, man ellers faar, naar man kun kan udspørge Skipperen og Folkene. En saadan Læges Erklæring vil jo være mere betryggende, for det første for saa vidt som den afgives under et Embedsansvar, som ikke eksisterer for de andres Vedkommende, og dernæst fordi Lægen kender Symptomerne paa Sygdommen, medens de andre ville være temmelig ukyndige i det Kapitel. Det er derfor for saa vidt langt mere betryggende, naar et saadant fremmed Krigsskib kommer og har Læge om Bord, at modtage hans Erklæring. Siger han saa, at der ikke har været mistænkelige Tilfælde om Bord i den Tid, som Loven fordrer, admitteres Besættningen Adgang til Land. Siger han derimod det modsatte, bliver der over for Skibet at iagttage de Forholdsregler, som Loven i